

שכנים שכנים

אנחנו חיים בין שלושה מטרופולינים: תל אביב ובאר שבע הישראליים ועזה הפלסטיני. אנחנו לא רגילים לחשוב על עזה ובנותיה כבעלות ערך אזרחי, שכן מזה עשור וחצי כמעט - אין יוצא ואין בא לעזה, אין נכנס ואין מתארח בה. הסיבות – ידועות לעיפה, לתסכול, לפחד ולכעס.

עד שאנחנו מקיימים עם השכנה הענקית שלנו שיג ושיח רגיל - בסוגיות סביבתיות וחברתיות, תרבותיות וחינוכיות, אורבניות ומדעיות עסקיות ותעסוקתיות, ספורטיביות ותיירותיות - תופס תחום הביטחון את עיקר הכותרות והמשאבים של היחסים בינינו.

אולם, בשעה שאנחנו כותבים כאן סיפור של הצלחה יוצאת דופן, השכנים שלנו ברצועת עזה שוקעים למציאות מדכאה וחסרת אופק חיובי. האם קיימת בנו תעוזה ההתבוננות ומידת החמלה שתאפשרנה לנו להבחין ולהפנים שכמעט שני מיליון בני אדם חיים בסמוך לנו בתנאים בלתי אנושיים? האם לצד המשך ההתבססות, יש בנו היכולת להכיר בסבל של החיים לצידנו, כל כך קרוב וכל כך רחוק? האם לא הגיע הזמן שנרים את הראש ונפסיק להדחיק את המציאות המחפירה בה כבולים, ממש על סף בתינו, ילדים וזקנים, נשים וגברים, שרובם לא חטאו כלפינו.

לא כאן המקום לניתוח התהליך ההיסטורי – הצבאי, המדיני והכלכלי - שגרר כליאתם בפועל של 1.8 מיליון בני אנוש במדמנה פיזית וחברתית. אבל, לטעמי, זהו בהחלט הזמן לומר, קודם כל לעצמנו ואחר כך למנהיגינו, שמדינה יהודית ודמוקרטית, חייבת לסייע באופן נמרץ לשיקום תשתיות החשמל והגז, המים, הביוב והתקשורת, התחבורה, החינוך, הרווחה והתעסוקה שברצועת עזה.

זהו הזמן, לאחר שנתיים וחצי שקטות יחסית, לנקיטת צעדים משמעותיים של הקלת התנועה של אזרחים מרצועת עזה הנצורה. לצערנו, השלום עם שלטונות עזה אינו בפתח אבל האינטרס הישראלי והערכים האנושיים – היהודיים מורים לנו: לחתור, באינטנסיביות, לאיתור השותפים, במרחב ובעולם, למען חילוץ השכנים שלנו מהעליבות הבלתי נסבלת בה הם מכלים את חייהם, כאן, ממש מעבר לשדה האחרון שלנו, במרחק צעקה קורעת לב מהבתים היפים שלנו ומהישובים המשגשים שלנו.